UN ÎNCEPUT PE CARE ÎL AȘTEPTĂM DE MULT...

De puține zile cortina a căzut peste unul din cele mai lungi și mai fructuoase sezoane ale hocheiului românesc, la sfîrșitul căruia bilanțul este mai mult decît mulțumitor : două prestigioase victorii ale selecționatei de seniori a țării în cele mai importante (pentru noi) competiții ale iernii (grupa B a C.M. și turneul olimpic secund de la Innsbruck), dublate de succesul juniorilor, învingători și ei în seria B a campionatului european. Cu alte cuvinte, un salt general din categoria a doua a acestui sport spre elita lui, adică acolo unde se pătrunde extrem de greu și unde menținerea trebuie să reprezinte, deci, obiectivul principal al sezonului viitor.

Legat, însă, de această remarcabilă promovare care, în mod cert, a făcut să crească fluxul interesului pentru hochei, este cazul să precizăm că momentul favorabil astfel creat poate — și trebuie — să fie din plin valorificat pentru o mai corectă așezare teritorială a acestui sport. Spunem acest lucru, gîndindu-ne la faptul că de cîțiva ani hocheiul beneficiază de o foarte bună dotare tehnică, exprimată mai ales în creșterea simțitoare a numărului de patinoare artificiale, aflate astăzi la dispoziția tineretului din **București, Miercurea Ciuc, Galați, Cluj-Napoca, Sibiu, Ploiești, Timișoara, Constanța, Poiana Brașov** și, nu peste multă vreme, **Suceava.** Din păcate, dacă raportăm aceste nume la activitatea competițională internă vom constata că ele nu reprezintă totuși prea mult. Mai precis, Bucureștiul, Miercurea Ciuc, Galațiul, Brașovul și Cluj-Napoca sînt reprezentate în principalele competiții interne. Primele trei domină copios campionatul Diviziei A, iar ultimele două se află la periferia disputei din grupa secundă a primei divizii. Ce se întîmplă cu celelalte centre posesoare ale unor patinoare artificiale ? Nimic !

Se poate răspunde că hocheiul este un sport dificil, în care creșterea valorică nu se obține de la o zi la alta. Perfect adevărat. Dar despre a cui creștere valorică poate fi vorba în centre unde sînt patinoare dar nu există nici secții, nici activitate ? Se mai poate spune că trebuie răbdare. Un singur răspuns la toate : orice început are un... început. Pe acesta îl așteptăm, privind la alte mici orașe, aflate — este drept — nu departe de Miercurea Ciuc, orașul cu cea mai bogată activitate, dar, unde cu înțelegere, pasiune și inițiativă s-au înjghebat echipe cu remarcabile rezultate și perspective : **Odorhei, Sf. Gheorghe, Tg. Secuiesc, Gheorgheni.** Sînt doar cîteva exemple, care trebuie să mobilizeze, mai ales acum, la capătul unui sezon atît de bogat și pe firul unui evident curent de interes pentru hochei.

Călin ANTONESCU

Din viața unei secții fruntașe

de motociclism

DELĂSAREA COSTĂ PREA SCUMP

Noua formulă (stabilită cu scopul de a atrage cît mai mulți tineri în activitatea competițională) de desfășurare a campionatelor republicane de motocros vizează îndeosebi întrecerile seniorilor. Evoluția lor va fi însă condiționată din acest an de rezultatele juniorilor și participanților la clasa motoretelor „Mobra". Mai concret, un senior se poate clasa într-o etapă sau alta numai dacă secția de care aparține va prezenta la start minimum doi juniori și tot atîția posesori de motorete „Mobra", ei trebuind să îndeplinească la antrenamentul oficial un anumit barem.

Această clauză a avut darul să intensifice în multe centre preocupările pentru selecționarea a numeroși tineri alergători dotați pentru performanță. În schimb, la I.T.A. Tg. Jiu, secție fruntașă, perspectivele sînt îngrijorătoare. După cum ne spunea instructorul voluntar **Gheorghe Sefter,** el este nevoit să lucreze — de ani de zile — cu elevii săi pe sub streșinile atelierului de vulcanizare, deoarece nu există un atelier adecvat pentru instruirea mecanică a motocrosiștilor începători. Din această cauză, tinerii de aici nu pot ține pasul cu parteneri de vîrstă lor. Sportivul nr. 1 al secției, **Paul Filipescu,** campion republican de seniori în anul 1973 și component de bază al echipei naționale, își pregătește mașina acasă, uneori cu mijloace proprii, întrucît sînt neglijate nevoile justificate (piese de schimb și echipament) ale motocicliștilor.

Condițiile improprii pentru temeinica pregătire a mașinilor și-au pus amprenta pe comportarea tinerilor alergători chiar din prima etapă a „Cupei F.R.M.", desfășurată la Tg. Jiu după actuala formulă a campionatelor republicane. Juniorii de la I.T.A. nu au reușit, pe propriul traseu, să parcurgă turele regulamentare la antrenamentul oficial, din cauza unor defecțiuni tehnice. Urmarea — ei nu au fost primiți în concurs !

Fără doar și poate că pînă la începerea campionatului (20 iunie), multe dintre deficiențele menționate pot fi remediate, dacă proiectatul atelier pentru întreținerea și repararea motocicletelor, despre care ing. **Al. Magherescu** (vicepreședinte al asociației I.T.A. Tg. Jiu și noul președinte al comisiei județene de specialitate) ne-a informat că se află în curs de realizare, va fi dat în folosință cît mai curînd posibil. În caz contrar, motocrosistul Paul Filipescu, care a adus județului Gorj primul titlu de campion republican (și singurul !) va fi pus în situația de a nu-și putea apăra șansele. Și, să recunoaștem, prețul delăsării altora ar fi prea scump...

Traian IOANIȚESCU

P. S. Se pare că măsurile așteptate întîrzie. Dovada : reprezentanții asociației I.T.A. Tg. Jiu au absentat duminica trecută și de la startul etapei a III-a a „Cupei F.R.M.". Păcat !

CAMPIONATUL MASCULIN DE BASCHET, LA UN NIVEL ÎNGRIJORĂTOR

● Defecțiunile vechi persistă ● Concepția despre apărare și atac, în continuare desuetă ● Mania protestelor față de arbitri, mod de justificare a greșelilor jucătorilor ● Baschetbaliști tineri promovați... pe banca rezervelor ● „Giganții", departe de a avea o valoare reală ● Un punct pozitiv : formula partidelor duble

S-a încheiat campionatul republican de baschet masculin a cărui desfășurare a prilejuit, în mod regretabil, constatări pe cît de vechi, pe atît de îngrijorătoare în ceea ce privește posibilitățile de redresare valorică a acestui spectaculos joc sportiv. În acest sens, vom aminti cîteva din observațiile consemnate în alți ani, chiar și pe parcursul disputării ediției peste care s-a tras cortina zilele trecute :

— între primele două clasate (Dinamo și Steaua) și celelalte participante s-a creat un mare decalaj datorită componenței loturilor și posibilităților superioare de pregătire a fruntașelor clasamentului) care a provocat un alarmant dezinteres față de competiție ;

— maniera în care sînt aplicate sistemele de apărare este departe de ceeea ce solicită baschetul modern, în care tendința de agresivitate (provocatoare de greșeli ale adversarilor) este tot mai pregnantă ;

— concepția despre ofensivă persistă a fi desuetă, frecvența redusă a acțiunilor de atac numărul mic al aruncărilor la coș și predilecția pentru aruncările de sub panou fiind indici care ilustrează elocvent viziunea învechită asupra acestui capitol ;

— tarele de disciplină, manifestate, de pildă, prin necontenitele proteste la deciziile arbitrilor în cursul meciurilor divizionare, proteste care încearcă — de fapt — să acopere greșelile comise de însiși jucătorii din teren ;

— insuficienta încredere a unor antrenori în jucătorii tineri, mai cu seamă a celor legitimați la Dinamo și la Steaua, care stau mai mult pe banca rezervelor sau sînt introduși în teren doar cînd echipa respectivă are un avans de 20—30 de puncte ;

— slaba pregătire a jucătorilor cu talie înaltă, ale căror cunoștințe tehnic-tactice individuale sînt rudimentare ;

— pregătirea fizică sub „normele" internaționale, în special în ceea ce privește rezistența și detenta, ultima — nepusă la punct — neputînd suplini handicapul de talie al baschetbaliștilor noștri în disputele internaționale.

Desigur, nu pot fi trecute cu vederea unele realizări, cum este formula competițională a partidelor duble, care a adus o oarecare emulație în rîndul echipelor și le-a obligat la o pregătire cît de cît mai atentă față de anii trecuți. De asemenea, nu putem omite promovarea unor jucători deosebit de talentați (exemplu, **Romeo Tecău** de la Farul Constanța) și încadrarea în loturi a unor „giganți" (**Benedek** — 2,04 m la C.S.U Brașov, **Crăciun** — 2,04 m la „U" Cluj-Napoca, **Opșitaru** — 2,08 m și **Neagu** — 2,03 m la Steaua).

Departe de a avea pretenția unei analize depline, apreciem totuși că punctele de vedere expuse reflectă unele cauze ale nivelului scăzut al baschetului din țara noastră și dezvăluie că premisele pentru performanțe superioare locului 11, ocupat la ultimul campionat european, sînt departe de a fi create. Unele soluții au fost arătate în nenumărate rînduri, dar ediția a 27-a a campionatului republican a demonstrat că ele au rămas doar deziderate.

Iată, spre a oferi un singur exemplu, cazul jucătorilor cu talie înaltă, a căror absență din echipa României a dus la clasarea acesteia pe locul 11 la C.E. din 1975. Ce s-a făcut de anul trecut și pînă acum pentru a ridica valoarea celor legitimați în echipele divizionare A (ca să ne referim doar la acestea) ? La ce nivel au ajuns **Mihuță** — 2,02 m, **Berceanu** — 2,00 m (I.E.F.S.), **Voicu** — 2,00 m („U" Cluj-Napoca), **Habatiuc** — 2,01 m (Universitatea Timișoara), **Gh. Dumitru** — 2,01 m (Farul), **Dragnea** — 2,00 m (Politehnica București), **Scutaru** — 2,00 m (Politehnica Iași) ș.a., de cînd s-a tras „semnalul de alarmă" și s-a solicitat muncă intensă și de mai bună calitate cu „giganții" ? Modul în care evoluează cei citați mai sus, ca și ceilalți așa-zișipivoți, demonstrează că în continuare antrenorii nu au răbdare (sau capacitate ?) de a lucra cu un jucător înalt spre a-l duce la înalta măiestrie.

D. STĂNCULESCU

În evoluția selecționatei olimpice de polo

ELANUL ȘI PUTEREA DE LUPTĂ NU POT ASCUNDE CARENȚELE TEHNICE ȘI TACTICE ALE JUCĂTORILOR

Pentru poloiștii români aflați în cursa febrilă a pregătirii pentru J.O. de la Montreal turneul recent încheiat la Cluj-Napoca a fost cel de al doilea test al sezonului, ei urmînd ca, în continuare, să-și verifice forțele, luna aceasta, în alte două turnee importante (Chiavari și Budapesta), iar luna viitoare să continue seria jocurilor la București (Balcaniada seniorilor) și la Kiev.

Ca și în urmă cu o lună, la Amersfoort, reprezentativa țării noastre s-a clasat și în „Cupa României" pe locul III. În Olanda, selecționata română a fost depășită de formația Ungariei și de cea a țării gazdă, întrecînd, la rîndul ei, Iugoslavia, Spania și Cuba B. De această dată poloiștii noștri au fost precedați de echipele Ungariei și U.R.S.S., lăsînd în urmă formațiile Cubei, Australiei și Bulgariei. Pe scurt, bilanțul celor două turnee este satisfăcător: 5 victorii — 4 înfrîngeri.

La Cluj-Napoca sportivii români au fost întrecuți la limită de cele mai puternice echipe din lume. În prima partidă, cea cu Ungaria (3—4) ei au avut „remiza" în mînă, dar o „mutare" greșită în final (șut neinspirat dintr-o poziție imposibilă, al lui Cl. Rusu, cînd am fi putut păstra balonul 45 de secunde și chiar forța victoria la scorul de 3—3) ne-a privat de ambele puncte puse în joc. În meciul cu U.R.S.S. formația țării noastre a jucat cu multă ambiție, dar adversara ei s-a dovedit mai puternică, mai călită în focul marilor întreceri. În schimb, într-un joc cu o prezumtivă adversară pentru locurile 3—7 la Montreal (7—4 cu Cuba) echipa României s-a impus destul de clar.

În general, jucătorii noștri au dovedit evidente resurse pentru a face față onorabil într-o competiție de mare dificultate. Elanul, puterea lor de luptă nu au putut ascunde însă o serie de deficiențe care reduc potențialul de joc al selecționatei olimpice. Acestea vizează în egală măsură forța ofensivă a echipei, cît și capacitatea ei de rezistență în defensivă. Iar pentru a înfățișa mai sugestiv concluziile noastre vă vom oferi oglinda evoluției fiecărui jucător

C. RUSU	-	3	2	2	6	1	3	(1)
NASTASIU	1	6	4	2	13	6	3	2
POPESCU	1	5	-	5	11	7	2	5 (1)
Cl. RUSU	3	3	2	2	11	3	3	4
V. RUS	1	-	3	4	7	5	-	3
RĂDUCANU	3	1	3	2	15	4	1	5
SCHERVAN	1	2	2	-	5	5	1	2
I. SLĂVEI	1	-	1	-	2	-	2	1

Fl. SLĂVEI a apărat 18 mingi, a primit 26 de goluri din care 15 parabile: 12 din acțiune și 14 în situații de inferioritate.

(Cele 8 coloane reprezintă în ordine: 1) goluri din acțiune; 2) goluri din superioritate; 3) pase greșite; 4) faulturi în atac; 5) șuturi la poartă; 6) eliminări; 7) greșeli de apărare; 8) mari ratări (în paranteze — 4 m).

Din acest tablou reiese că nici unul din cei 9 jucători folosiți constant împotriva echipelor oaspete nu s-a detașat; fiecare a avut momente de sclipire, dar a și greșit în proporție asemănătoare, dacă nu chiar mai mult.

O primă concluzie se referă la jocul ofensiv: la fiecare trei atacuri unul s-a încheiat cu pas la adversar sau cu fault în atac! Procentul este prea ridicat și trădează carențe de ordin tehnic, ca și lipsă de orientare. Nici în ceea ce privește eficacitatea antrenorii nu se pot declara satisfăcuți: 70 de șuturi, dar doar 31 de goluri. Problema este însă mai îngrijorătoare și iată de ce : îndeosebi în partidele dificile, cu Ungaria, U.R.S.S. și Cuba jucătorii noștri și-au creat numeroase poziții de concretizare, dar au ezitat să arunce la poartă. Cauza? Lipsa de personalitate, teama de a nu greși.

Procentajul realizărilor în situații de superioritate este bun. Din 28 de asemenea ocazii s-au înscris 20 de goluri, excepție făcînd doar partida cu Ungaria cînd jucătorii români au ratat de 4 ori la „om în plus" și o dată cu doi oameni în plus. În schimb, în cele 25 de situații de inferioritate s-au primit 14 goluri fapt care subliniază, împreună cu numărul mare de eliminări (36) și cel al greșelilor de apărare (13) nesiguranță și în sistemul defensiv.

În sfîrșit, o observație și despre modul în care echipa țării a fost condusă de pe margine. În timp ce toate formațiile vizitatoare au utilizat 12—13 jucători, reprezentativa română nu a folosit în cele 5 meciuri cu echipele oaspete decît 9 jucători și un al 10-lea (Zamfirescu) în mod simbolic. A fost după părerea noastră o dublă eroare a antrenorului principal P. Niculescu. Pe de o parte el a solicitat la maximum eforturile celor 8 jucători de cîmp, dar mai ales pe portarul Fl. Slăvei, chiar și atunci cînd era vizibil că unii dintre ei evoluează nesatisfăcător, iar pe de altă parte el a privat echipa, măcar în anumite jocuri (în meciul cu U.R.S.S. Fl. Slăvei a primit gol după gol unul mai parabil decît celălalt) de prezența portarului Frățilă și de experiența fostului căpitan al reprezentativei (211 jocuri internaționale).

În rîndurile de mai sus am accentuat o serie de aspecte negative în evoluțiile primei reprezentative în dorința de a atrage atenția că absolut toți jucătorii din lotul olimpic mai au de învățat și de lucrat pentru a putea alcătui o echipă viguroasă care să reziste celor mai dificile obstacole, să fie capabilă să atace pozițiile fruntașe în turneul olimpic de la Montreal.

Adrian VASILIU

În discuția specialiștilor :

PROGRESUL RUGBYULUI NECESITĂ O FORMULĂ COMPETIȚIONALĂ STIMULATOARE

Modul în care este organizat și se desfășoară campionatul intern se reflectă și în calitatea evoluției echipelor la toate nivelele. Iată de ce am solicitat unor antrenori de la formațiile divizionare A de rugby opiniile privind organizarea campionatului, deoarece această problemă este mult discutată și controversată :

M. NACA (Farul Constanța) : *„Formula actuală de desfășurare a campionatului o consider necorespunzătoare, deoarece lipsește echipele de un număr mai mare de jocuri și nu oferă posibilitatea unor confruntări cu toate participantele"* ; T. RĂDULESCU (Sportul studențesc): *„Avantajează actuala formulă activitatea rugbystică ? Eu spun categoric : nu ! Numai turneele finale pentru locurile 1—4 și 13—16, sînt mai interesante, celelalte sînt fără importanță. Campionatul este, în continuare, presărat cu o serie de întreruperi, fapt ce se răsfrînge negativ asupra evoluției echipelor, cu toate că sistemul a fost adoptat tocmai pentru a le elimina și a favoriza în același timp calendarul competițional internațional"* ; P. COSMĂNESCU (Steaua) : *„Deși numărul de echipe a crescut, cel al jocurilor a scăzut de la 26 la 18 în noua formulă. Ce fel de campionat este acesta, în care o formație nu le întîlnește pe toate celelalte ?"*; M. HORȘA (T.C. Ind. Constanța) :*„Găsesc oportună o formulă cu 16 echipe într-o singură serie, din care, la sfîrșit să retrogradeze trei echipe. Oricum, cea actuală nu corespunde"* ; N. ȘERBAN (Gloria) : *„Actualul campionat este mai judicios conceput decît în ediția precedentă, dar restrîns ca întîlniri. Consider că sistemul cu o singură serie este mai recomandabil, stabilind mai obiectiv ierarhia valorică"* ; E. DENISCHI (Olimpia) : *„Cred că formula de disputare a campionatului corespunde etapei actuale, că stabilirea seriilor pe criteriul locului ocupat în ediția trecută este bună"* ; BIROUL SECȚIEI (Minerul Gura Humorului) : *„Propunem să se desființeze seriile, iar echipele din Divizia B să promoveze direct în eșalonul superior în locul celor retrogradate"* ; R. DEMIAN (Grivița Roșie) : *„Consider bun sistemul competițional, dar am dori să jucăm fără întrerupere, deoarece altfel se împiedică procesul de instruire, neputîndu-se menține echipa într-o formă corespunzătoare"* ; BIROUL SECȚIEI („U" Timișoara) : *„Formula de desfășurare a campionatului este neadecvată datorită faptului că, după stabilirea participantelor la turneele pentru locurile 1—4 și 13—16, celelalte jocuri au mai mult un caracter amical. În plus, desemnarea campioanei se face printr-un număr redus de partide"* ; TITI IONESCU (Politehnica Iași) : *„Campionatul este o cursă de regularitate și antrenorul care reușește să aibă o echipă constantă valoric poate avea rezultate bune. Ceea ce nu este posibil în actualul sistem, în care nu se întîlnesc toate formațiile între ele"* ; GH. BĂRBĂLĂU (Vulcan) : *„Sînt de părere că formula competițională este bună. Mă gîndesc însă că ar fi poate mai utilă prin mărirea numărului de echipe în serii"*.

Așadar, părerile sînt împărțite. *Totuși, primează acelea care propun o substanțială modificare, cei mai mulți propunînd existența unei singure serii, care să asigure un număr mai mare de jocuri, pe fondul unor cît mai puține întreruperi ale campionatului, chiar prin programarea unor etape intermediare.*

Supunem, deci, această problemă de organizare atenției forului de specialitate, în vederea adoptării măsurilor necesare, astfel ca rugbyul nostru să poată progresa cît mai mult.

Emanuel FÂNTÂNEANU